

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Nemocnice České Budějovice, a.s.**, IČO 26068877
sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Jaruškem
sídlem Radniční 7a, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti: **HAUX-LIFE-SUPPORT GmbH**
sídlem Auf der Hub 11-15, 76307 Karlsbad-Ittersbach, Spolková
republika Německo
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Štěpánská 27, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R300/2015-27422/2016/321/EDy,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R300/2015-27422/2016/321/EDy, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Jiřího Jaruška, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 1. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R300/2015-27422/2016/321/EDy, zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. ÚOHS-S0388/2015/VZ-25536/2015/532/MOn (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Své rozhodnutí žalovaný přijal, jakožto orgán příslušný dle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) ve správním řízení zahájeném dne 1. 7. 2015 na návrh ze dne 30. 6. 2015. Účastníky byli žalobce jakožto zadavatel, osoba zúčastněná na řízení jakožto navrhovatel, a vybraný uchazeč – společnost NORTH MED spol. s r.o. (dále jen „NORTH MED“). Řízení žalovaný vedl ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – žalobce – učiněných při zadávání veřejné zakázky „*Modernizace a obnova přístrojového vybavení Traumacentra Nemocnice České Budějovice, a. s. – hyperbarická komora*“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 12. 3. 2015 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 13. 3. 2015 pod ev. č. 404399 a v Úředním věstníku Evropské Unie dne 18. 3. 2015 pod ev. č. 2015/S 054-094135 (dále také jen „předmětná veřejná zakázka“).
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí rozhodl tak, že stanovil ve výroku:
 - I. Zadavatel nedodržel při zadávání předmětné veřejné zakázky postup stanovený v § 76 odst. 1 a odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, když ve fázi posouzení nabídek nevyřadil nabídku uchazeče NORTH MED z důvodu nesplnění zadávacích podmínek, když nabídka jmenovaného uchazeče neobsahovala certifikát prokazující, že dodávaná hyperbarická komora je vybavena hasicím systémem SPRAY-FOG v souladu s normou ČSN EN 16081, jak bylo stanoveno v příloze č. 1 „Technická specifikace“ zadávací dokumentace, a následně jmenovaného uchazeče nevyloučil z účasti v zadávacím řízení, čímž zároveň porušil zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když vůči jmenovanému uchazeči uplatnil jiné podmínky ve vztahu k předložení certifikátu prokazujícího, že dodávaná hyperbarická komora je vybavena hasicím systémem SPRAY-FOG v souladu s normou ČSN EN 16081, než ty, které vyplývaly ze zadávací dokumentace, přičemž uvedený postup zadavatele podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a dosud nedošlo k uzavření smlouvy.
 - II. Jako opatření k nápravě nezákonného postupu zadavatele uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ruší úkony zadavatele spojené s posouzením nabídky uchazeče NORTH MED, které byly zdokumentovány ve Zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 11. 5. 2015, a současně ruší i všechny následné úkony, které zadavatel v předmětném Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

zadávacím řízení učinil, včetně rozhodnutí ze dne 26. 5. 2015 o výběru nejvhodnější nabídky.

III. Dle § 119 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách se zadavateli ukládá uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

4. Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal žalobce včasnou žalobu, v níž uvádí, že rozhodnutí předsedy Úřadu je nezákonné, neboť bylo vydáno na základě nesprávného právního hodnocení věci a na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Navrhl proto, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu i žalovaného.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce v první řadě namítl, že návrh navrhovatele na přezkoumání úkonů žalobce nebylo možné projednat, protože navrhovatel nesložil kauci ve výši předepsané zákonem o veřejných zakázkách. Na věc dopadal § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v té části, v níž stanoví, že navrhovatel je povinen s podáním návrh složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky. V daném případě 1 % z nabídkové ceny bez DPH činila částka 188 820,06 Kč. Navrhovatel však složil částku pouze 188 820 Kč. Není relevantní, že se navrhovatel v této otázce řídil pokyny žalovaného týkajícími se zaokrouhlování částek složených kaucí; zákon o veřejných zakázkách žádné takové zmocnění pro žalovaného neobsahuje. Analogicky by ani soud nemohl projednat žalobu, pokud by na soudních poplatcích bylo zapláceno, byť v nepatrné částce, méně, než stanoví zákon, a ani soud by nebyl oprávněn zákonný poplatek snížit. Řízení ve věci návrhu navrhovatele tak měl žalovaný zastavit dle § 117a písm. c) zákona o veřejných zakázkách.
6. Dále žalobce uvedl, že je mu žalovaným vytýkáno, že nepostupoval dle § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách, když nevyloučil vybraného uchazeče z účasti v zadávacím řízení pro nesplnění zadávacích podmínek. Společnost NORTH MED totiž v nabídce nepředložila certifikát hasicího systému dle normy ČSN EN 16081, kdy tento požadavek byl dle žalovaného v zadávací dokumentaci jednoznačně uveden a následně jej měl žalobce potvrdit prostřednictvím dodatečných informací.
7. S názorem žalovaného žalobce nesouhlasí, neboť v zadávací dokumentaci, resp. v technické specifikaci, která tvoří přílohu č. 1 zadávací dokumentace, nebyl požadavek na předložení certifikátu obsažen; v zadávací dokumentaci je obsažen pouze požadavek na soulad hasicího systému s technickou normou ČSN EN 16081; tento požadavek vybraný uchazeč splnil, když ve své nabídce soulad s danou technickou normou deklaroval.
8. V těchto souvislostech žalobce odkázal na praxi samotného žalovaného. Konkrétně zmínil jeho rozhodnutí ze dne 6. 9. 2010, č. j. ÚOHS-S200/2010/VZ-10944/2010/510/KČe (dále jen „rozhodnutí sp. zn. S200/2010“), které na nynější věc plně dopadá; v dané věci rovněž nebyl požadavek na předložení příslušného osvědčení v zadávací dokumentaci stanoven, resp. nebyl stanoven jednoznačně, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že neúplnost či nepřesnost zadávací dokumentace nemůže jít k tíži uchazeče. Proto ani v nynějším případě žalobce nepožadoval, aby kterýkoli z uchazečů předložil příslušný certifikát.
9. Požadavek na předložení certifikátu dle žalobce neplyne ani z odpovědi, kterou poskytl na žádost uchazeče ZMF Medical, s.r.o. (dále jen „ZMF Medical“) dne 27. 4. 2015. I pokud by Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

z této odpovědi snad plynulo, že je třeba certifikát předložit, žalobce na tom nakonec netrval, neboť si byl vědom toho, že ve smyslu § 49 zákona o veřejných zakázkách nelze dále stanovit dodatečné zadávací podmínky či původní zadávací podmínky dále rozšiřovat. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, publikovaný pod č. 2535/2012 Sb. NSS; dle toho musí být předmět a podmínky definované v zadávací dokumentaci nebo v oznámení veřejné zakázky dodržovány po celý „život“ veřejné zakázky. Žalobce tak má za to, že jelikož v zadávací dokumentaci ani v oznámení o zakázce žádný požadavek na předložení certifikátu hasicího systému nestanovil, a protože prostřednictvím dodatečných informací k zadávacím podmínkám dle § 49 zákona o veřejných zakázkách nemohl zadávací podmínky tímto způsobem rozšiřovat či měnit, při posuzování nabídek přítomnost žádného certifikátu nevyžadoval, a to přesto, že navrhovatel vyvodil z dodatečných informací zřejmě něco jiného a certifikát součástí své nabídky učinil. Chybou by ovšem naopak bylo, kdyby žalobce takový certifikát vyžadoval.

10. Okamžik, kdy mělo přijít na řadu zkoumání certifikace hasicího systému a předložení tomu odpovídajících certifikátů přitom vyplývá až z příslušných ujednání kupní smlouvy, která byla součástí zadávacích podmínek jako příloha č. 2. Právě tímto, pro uchazeče o veřejnou zakázku, závazným obsahem kupní smlouvy žalobce v rozkladu argumentoval, předseda Úřadu na to však nereagoval. V podstatě se k této věci nevyslovil ani žalovaný.
11. Žalovaný dle žalobce pochybil i v tom, že se ve svých úvahách nezabýval otázkou, zda žalobce, coby veřejný zadavatel, vůbec byl oprávněn vyloučit prokázání splnění určitého technického předpokladu čestným prohlášením uchazeče. Jedná se o deficit v právním posouzení skutkového stavu v kontextu § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, který obsahuje toliko demonstrativní výčet prostředků, jimiž je dodavatel oprávněn prokázat splnění předepsaných technických podmínek.
12. Závěry žalovaného i předsedy Úřadu jsou tudíž nesprávné, neboť neodpovídají skutkovému stavu věci, jak vyplývá z provedených důkazů, a dále že žalobou napadené rozhodnutí je v části nepřezkoumatelné. Jestliže žalovaný i předseda Úřadu nesprávně zjistili skutkový stav, pochybili rovněž i v navazujícím právním posouzení s odvoláním na § 76 odst. 1 a 6, resp. § 6 zákona o veřejných zakázkách.
13. Nad rámec výše uvedených žalobních bodů žalobce poukázal na to, že cílem zákona o veřejných zakázkách je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Přepjatě formalistický postoj žalovaného i předsedy Úřadu však vede k omezení konkurenčního prostředí a volné soutěže o veřejnou zakázku. Správní orgány tak svými rozhodnutími fakticky nutí žalobce, aby neekonomicky vynakládal prostředky v prostředí omezené hospodářské soutěže a tím aby se odklonil od jednoho z hlavních cílů právní úpravy v oblasti zadávání veřejných zakázek; vybraný uchazeč totiž žalobci předložil nejvíce vyhovující nabídku dodání hyperbarické komory, a to i z hlediska ceny.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Žalovaný následně podal k žalobě vyjádření, přičemž v něm nejdříve reagoval na námítky týkající se kaucy složené navrhovatelem. Touto otázkou se dle něj zabývala rozhodnutí žalovaného i předsedy Úřadu, nicméně žalovaný dodal, že s ohledem na předejití možným Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

výkladovým problémům (v případě, že výsledná kauce nebude v celých korunách), uveřejnil na svých internetových stránkách pokyny, jak si při skládání kauce na jeho účet počínat a jak částku kauce zaokrouhlovat. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 69/2014-92, dostupný na www.nssoud.cz, který se týká výkladové nejednoznačnosti § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. V rámci předejití výkladovým nejednoznačnostem tak žalovaný návrh navrhovatele (v řízení před soudem osoby zúčastněné na řízení) projednal. Nesprávné jsou přitom analogie, které žalobce razí při srovnání s právní úpravou v jiných právních předpisech.

15. Ohledně věci samé žalovaný uvedl, že zadavatel v zadávacích podmínkách uvedl, že hasicí systém SPRAY FOG musí být v souladu s normou ČSN EN 16081 a musí být certifikován. Součástí zadávacích podmínek jsou i dodatečné informace, kdy na žádost o dodatečnou informaci společnosti ZMF Medical žalobce uvedl, že trvá na předložení platného certifikátu pro hasicí systémy dle ČSN EN 16081. Žalobce přitom svým postupem pouze vyjasnil podmínky zadávací dokumentace, a to v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2013, č. j. 62 Af 70/2011-123, dostupného na www.nssoud.cz. Proto není případný ani odkaz žalobce na rozhodnutí žalovaného sp. zn. S200/2010, který se týkalo zcela opačného případu, kdy v zadávací dokumentaci výslovný požadavek na doložení konkrétního osvědčení uveden nebyl.
16. Pakliže žalobce brojí proti okamžiku, i s odkazem na příslušnou smlouvu, kdy měl být certifikát předložen, odkazuje žalovaný na § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, z něhož plyne, že nabídka musí být ve lhůtě pro podání nabídek kompletní, jinak musí být vyřazena. Okamžik předložení požadovaných dokumentů tak vyplývá přímo ze zákona.
17. Žalovaný uvedl, že se předseda Úřadu ve svém rozhodnutí dostatečně věnoval tomu, proč ve smyslu § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách nebylo možné žalobcem výslovně požadovaný certifikát dle normy ČSN EN 16081 nahradit čestným prohlášením či deklarací v nabídce, a to bez předložení příslušných dokumentů v nabídce, ze kterých by bylo možné dovodit rovnocenné řešení technické podmínky.
18. Žalovaný se rovněž domnívá, že žalobce „nenutí“ k ne hospodárnému vynakládání veřejných prostředků a nepostupuje tak v rozporu s účelem zákona o veřejných zakázkách. Dle § 6 zákona o veřejných zakázkách je totiž zadavatel při postupu dle tohoto zákona povinen dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zásady zakotvené v § 6 zákona o veřejných zakázkách přitom vytváření podmínky pro dosažení cíle zákona, jímž je ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zadávací řízení dle zákona o veřejných zakázkách je zároveň velice formalizovaným procesem, který nesmí být v rozporu s právními předpisy.
19. K žalobě se vyjádřila podáním ze dne 24. 2. 2017 i osoba zúčastněná na řízení, která považuje rozhodnutí předsedy Úřadu za správné a navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobce v rámci zadávacího řízení požadoval přiložení příslušného certifikátu, ten společnost NORTH MED v nabídce nepředložila a ani jím nedisponovala; žalobce tak měl postupovat dle § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a danou nabídku vyřadit a dle § Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

76 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách vybraného uchazeče vyloučit z účasti v zadávacím řízení. Pro úplnost pak osoba zúčastněná na řízení uvedla, že na základě jejího podnětu z 2. 8. 2016 provedl Státní úřad pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) šetření ohledně splnění podmínek pro zacházení se zdravotnickým prostředkem hyperbarická komora pro lékařské účely vybraným uchazečem a tureckým výrobcem HIPERTEK ELEKTRINIK VE MAKINA. V rámci tohoto šetření došlo k přezkumu certifikátu č. MED 080022 Elektrotechnickým zkušebním ústavem a dle sdělení SÚKL byly zjištěny neshody s požadavkem přílohy 2.6 nařízení vlády č. 54/2015 Sb., o technických požadavcích na zdravotnické prostředky a platnost certifikátů byla pozastavena. Je tedy zřejmé, že obavy osoby zúčastněné na řízení, týkající se vad certifikátů předložených vybraným uchazečem, které osoba zúčastněná na řízení vyjadřovala již v průběhu zadávacího řízení, byly oprávněné.

20. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 14. 3. 2017. V ní opět poukázal na to, že dle jeho názoru navrhovatel v řízení před žalovaným nesložil zákonem požadovanou kauci, resp. nesložil ji v zákonem požadované výši. Žalovaný nebyl oprávněn pohybovat se mimo rámec zákona, a to i s ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Pro jednání žalovaného tak nebylo dáno žádné zákonné oprávnění a příslušnou námitku žalovaný (či předseda Úřadu) nevypořádal. Žalovaný odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 69/2014-92, na věc nedopadá, neboť se věnoval zcela jinému výkladovému problému vyplývajícímu z § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách; nyní se však jedná jen o problém domnělý, neexistující. V těchto souvislostech nejsou relevantní ani jiné námitky žalovaného, reagující na analogie nabídnuté žalobcem (či prezentující zákonné analogie vlastní), či námitky zmiňující možnost v dané věci zahájit řízení z moci úřední.
21. Nesprávné jsou i další úvahy žalovaného. Případný požadavek na předložení certifikátu dle normy ČSN EN 16081, hypoteticky vyplývající z informace poskytnuté žalobcem v reakci na žádost společnosti ZMF Medical, by byl další podmínkou stanovenou nad rámec původního textu zadávací dokumentace a jako takový by byl dle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřipustný; proto žalobce netrval na jeho splnění. Žalobce opět připomíná rozhodnutí žalovaného sp. zn. S200/2010, z něhož vyplývá, že má oprávnění po uchazečích o veřejnou zakázku vyžadovat pouze takové doklady, které jasně, výslovně a konkrétně vyplývají ze zadávací dokumentace. S ohledem na uvedené skutečnosti je pak bezpředmětná polemika na téma, kdy měl být certifikát hasicího systému předložen. S přihlédnutím k rozhodnutí žalovaného sp. zn. S200/2010 je zřejmé, že žalovaný dvě velmi obdobné situace právně posuzuje pokaždé jinak, aniž by pro takovou diferenci byl zřejmý důvod či opora v platné právní úpravě.
22. Závěrem své repliky žalobce trvá na názoru, že jej žalovaný svým postupem nutí jednat proti základnímu smyslu a účelu zákona o veřejných zakázkách a neefektivně vynaložit veřejné prostředky na nákup méně výhodného plnění.
23. K věci se ještě jednou vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, a to svým podáním ze dne 11. 4. 2017. Poukázala na dodatečně zjištěnou skutečnost, že žalobce svým postupem umožnil účast v zadávacím řízení subjektu, který podmínku certifikace hasicího systému podle norem EU vůbec nesplňoval. Potíž tedy nebyla pouze v tom, jaké doklady vybraný

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

uchazeč předložil, ale také v tom, že jeho hasicí systém podmínky dané příslušnými normami vůbec nesplňoval. Poté, co SUKL nechal provést přezkum certifikátu č. MED 080022 uděleného společnosti HIPERTEK ELEKTRINIK VE MAKINA Elektrotechnickým zkušebním ústavem, byly zjištěny neshody s požadavky přílohy 2.6 nařízení č. 54/2015 Sb. Vybraný účastník se pokusil obejít skutečnost, že jím dodávaný hasicí systém nesplňuje zcela normu ČSN EN 16081 tím, že předložil neplatný certifikát a „čestné“ prohlášení, a to vše navzdory zcela jasnému zadání, kdy žalobce uvedl certifikaci hasicího systému jako technikou podmínku veřejné zakázky a z § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách jednoznačně plyne, že splnění technických podmínek musí uchazeč prokázat nejpozději v nabídce.

IV. Posouzení věci soudem

24. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (žalovaného) včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. Soud přitom v souladu se žádostí žalobce, obsahující závažné ekonomické důvody pro takový krok, věc projednal přednostně.
25. S ohledem na žalobní námitky bylo třeba posoudit v první řadě to, zda měl být návrh navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele žalovaným věcně projednán. Dále bylo třeba, v návaznosti na posouzení první zmíněné otázky, se zabývat tím, zda žalovaný (potažmo předseda Úřadu) správně posoudil otázku, zda byl postup žalobce v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a to v souvislosti s § 76 a § 46 téhož zákona.

IV. a) Složení kauce a projednatelnost návrhu

26. Ze správního spisu plyne, že dne 1. 7. 2015 u žalovaného podala osoba zúčastněná na řízení návrh na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách. Následně žalovaný usnesením ze dne 3. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S0388/2015/VZ-16646/2015/532/MOn, oznámil účastníkům zahájení předmětného správního řízení. Dle § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platilo, že „[s] podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky nebo za dobu prvních čtyř let plnění v případě smluv na dobu neurčitou, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 10 000 000 Kč. V případě, že navrhovatel nemůže stanovit celkovou nabídkovou cenu, je povinen složit kauci 100 000 Kč. V případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy je navrhovatel povinen složit kauci ve výši 200 000 Kč. Bankovní spojení Úřad uveřejní na své internetové adrese.“ S ohledem na okolnosti případu se uplatnilo pravidlo věty první § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a navrhovatel – osoba zúčastněná na řízení – tak měl na účet žalovaného složit jakožto kauci částku ve výši 1 % ze své nabídkové ceny. Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení takto složila na účet žalovaného částku 188 820 Kč. Nabídková cena navrhovatele v předmětném zadávacím řízení přitom činila 18 882 006 Kč bez DPH. Za takové situace činila 1 % z dané nabídkové ceny částka 188 820,06 Kč. Je tu tedy dán rozdíl ve výši 6 haléřů mezi složenou částkou a částkou vypočtenou z nabídkové ceny osoby zúčastněné na řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

27. Mezi stranami není sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení postupovala dle pokynů uvedených na internetových stránkách žalovaného, týkajících se skládání kaucí na účet žalovaného v řízeních prováděných dle zákona o veřejných zakázkách, ve znění zákona účinném od 6. 3. 2015, dle kterých *„[k]auce musí být připsána na účet Úřadu nejpozději poslední den lhůty stanovené podle § 11 odst. 4 nebo 5 pro doručení návrhu Úřadu. Při výpočtu kaucí se zaokrouhluje na celé Kč, a to: do 0,50 Kč na celé jednotky dolů, při 0,50 Kč a výše na celé jednotky nahoru“*.
28. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvedl, že navrhovatel postupoval v souladu se zmíněnými pokyny, protože kauci složil v řádné výši. Předseda Úřadu v reakci na rozkladové námitky žalobce sice přisvědčil, že uveřejněný postup pro výpočet kaucí nemá právní závaznost, není však pochyb o tom, že žalovaný svým uveřejněným stanoviskem se snaží blíže vylicít, a tímto způsobem formovat legitimní očekávání navrhovatelů, co se týká výkladu ohledně výše kaucí dle zákona o veřejných zakázkách. Předseda Úřadu rovněž zmínil, že bez ohledu na žalovaným doporučovaný postup pro výpočet kaucí je otázka zaokrouhlování všeobecně známou početní operací, která je dle rámcových vzdělávacích programů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy učivem matematiky žáků 1. stupně základních škol. Pravidla pro zaokrouhlování formulovaná žalovaným jsou v souladu s touto matematickou operací a navrhovatel dle nich postupoval správně.
29. Podle názoru soudu se předseda Úřadu s rozkladovými námitkami žalobce vypořádal sice na samé hraně přezkoumatelnosti, nicméně ještě v akceptovatelném rozsahu. Bylo tak třeba posoudit, zda toto vypořádání lze přijmout, ve světle žalobních námitek, i věcně.
30. Žalobci je možné přisvědčit, že postup (předmětné pokyny) žalovaného není v dokonalém souladu s doslovným zněním zákona, na druhou stranu je však třeba vzít při výkladu dotčeného ustanovení § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v potaz i další skutečnosti.
31. Zákon o veřejných zakázkách sice poměrně jednoznačně ve větě první § 115 odst. 1 stanovil, jak vypočítat výši kaucí. Zákonodárce však zřejmě nepamatoval na některé aplikační potíže, které z takové formulace mohou vyplynout. V případě, že vypočítaná výše kaucí nečiní celé koruny, mohou nastat problémy pro navrhovatele, který se rozhodne složit předmětnou částku v hotovosti. Je totiž třeba vycházet z toho, že žádný právní předpis navrhovateli nestanoví povinnost zaslat kauci na účet žalovaného bezhotovostně, resp. žádný právní předpis nevylučuje, aby navrhovatel složil kauci na účet žalovaného v hotovosti (soud nyní nebere v potaz speciální úpravu ohledně výše připuštěných hotovostních plateb). Přitom lze, v souladu s argumentací žalobce, odkázat na § 13 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance (dále jen „zákon o České národní bance“), dle kterého *„[p]eněžní jednotkou v České republice je koruna česká, zkratka názvu je "Kč". Koruna česká se dělí na sto haléřů.“* Haléř je tedy v České republice stále platnou a zákonnou peněžní jednotkou; zároveň však, z hlediska běžných hotovostních peněžních operací, jsou v současnosti haléřové mince zrušeny a staženy z oběhu (viz např. právní úprava týkající se posledních používaných haléřových mincí dle vyhlášky č. 174/2008 Sb., o ukončení platnosti mincí po 50 haléřích vzoru 1993).
32. Sice tedy lze do jisté míry souhlasit s tím, že žalovaný není oprávněn, s ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy, svými pokyny derogovat či odchýlně upravovat ustanovení zákona, na Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

druhou stranu dle čl. 2 odst. 4 Ústavy „[k]aždý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“ V situaci, kdy reálně nebylo možné zákonnou povinnost navrhovatele dle § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v hotovostní formě splnit (soud si je vědom, že navrhovatel v nynějším případě kauci na účet žalovaného poukázal převodem z účtu na účet, tedy bezhotovostně), hledal žalovaný prostřednictvím svého pokynu týkajícího se skládání kauce na jeho účet cestu, která by umožňovala navrhovatelům reálně uplatňovat jejich práva, resp. stanovit určitou správní praxi, která je v souladu i se „zdravým rozumem“. V tomto ohledu lze zmínit i názory odborné literatury, dle kterých „[b]ezhotovostní peněžní operace a účetnictví [...] probíhají s přesností na haléře a neexistence haléřových mincí také neznamená, že obchodníci nemohou stanovit ceny s využitím zlomků koruny, např. na 20 nebo na 50 haléřů; naopak značná část cen takto stanovena je (například u čerpacích stanic pohonných hmot se konkurence mezi distribučními firmami odehrává do značné míry pouze v pásmu jednotek haléřů). Pokud se týče bezhotovostních plateb moderními platebními prostředky, např. platebními kartami, jsou běžně účtovány a bezhotovostně hrazeny za využití haléřového členění. U hotovostních plateb přichází v úvahu prakticky pouze zaokrouhlování na celé koruny podle matematických zásad.“ (Barák, J., § 13 In: Rýdl, T., Barák, J., Saňa, L., Výborný, P. Zákon o České národní bance. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2014)

33. Postup žalovaného při určení způsobu složení kauce tedy nepostrádá racionalitu a soulad se zmíněným čl. 2 odst. 4 Ústavy, kdy se snaží, jak již bylo řečeno, stanovit správní praxi, která je *in favorem* navrhovatelů a umožňuje jim uplatňovat jejich práva; rozdíly ve výši složené kauce, při zaokrouhlování dolů, jsou přitom zcela zanedbatelné. Pakliže by v těchto souvislostech soud přistoupil na argumentaci žalobce o potřebě řízení o návrhu zastavit, postupoval by sice v dokonalém souladu s formalisticky vyloženou literou zákona, nicméně by dospěl k absurdnímu výkladu jsoucímu v rozporu se smyslem příslušné právní úpravy i legitimním očekáváním navrhovatele (o tom, že dotčené subjekty v dané praxi žalovaného nespátřují zásadní problémy, snad nepřímě svědčí i to, že tato otázka dosud nebyla judikurně řešena).
34. Lze tedy do určité míry souhlasit s námitkou žalobce, že odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 69/2014-92, který se týká výkladové nejednoznačnosti § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nepůsobil nejpřesvědčivěji (neboť tento rozsudek se skutečně týkal zcela jiné výkladové nejasnosti z daného ustanovení vyplývající), tento souhlas však jde spíše na vrub určitým způsobem sporého či nedorozumění vysvětlení žalovaného (navíc vysloveného ve vyjádření k žalobě, a nikoli v napadeném rozhodnutí) a neznamená tak odmítnutí myšlenky, která za názorem žalovaného stojí.
35. Ačkoli tedy není odůvodnění uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí předsedy Úřadu nijak zvláště podrobné, nelze je bez dalšího považovat za nepřezkoumatelné či postrádající smysl. To zejména pak ve světle argumentace nabídnuté ve vyjádření žalovaného k žalobě, které předchází rozhodnutí žalovaného a předsedy Úřadu dovysvětluje (ve smyslu zmíněného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, č. j. 62 Af 69/2014-92) ve směru principu *in dubio pro libertate*. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že v daném případě nelze hledat analogii s úpravou soudních poplatků, a to již proto, že zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v § 6 odst. 7, na rozdíl od zákona o veřejných Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

zakázkách, se zaokrouhlováním výslovně počítá, a proto v jeho případě není třeba řešit výkladový problém, který se objevil v nynější věci v souvislosti s praktickou aplikací § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

IV. b) Věcná správnost závěru o porušení § 76 odst. 1 a 6 a § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách

36. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nedodržel při zadávání předmětné veřejné zakázky postup stanovený v § 76 odst. 1 a odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, když ve fázi posouzení nabídek nevyřadil nabídku uchazeče NORTH MED z důvodu nesplnění zadávacích podmínek, když nabídka jmenovaného uchazeče neobsahovala certifikát prokazující, že dodávaná hyperbarická komora je vybavena hasicím systémem SPRAY-FOG v souladu s normou ČSN EN 16081, jak bylo stanoveno v příloze č. 1 „Technická specifikace“ zadávací dokumentace, a následně jmenovaného uchazeče nevyloučil z účasti v zadávacím řízení, čímž zároveň porušil zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Jako opatření k nápravě popsání nezákonného postupu žalobce žalovaný dle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zrušil úkony zadavatele spojené s posouzením nabídky uchazeče NORTH MED, které byly zdokumentovány ve Zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 11. 5. 2015, a současně i všechny následné úkony, které žalobce v předmětném zadávacím řízení učinil, včetně rozhodnutí ze dne 26. 5. 2015 o výběru nejvhodnější nabídky. Tyto závěry předseda Úřadu svým rozhodnutím potvrdil.
37. Výše již bylo rovněž podrobně rozvedeno, že zmíněné závěry žalovaného i předsedy Úřadu žalobce napadá pro jejich nesprávnost (resp. nepodloženost obsahem správního spisu) i nepřezkoumatelnost. Právě těmito námitkami se bude soud dále zabývat.
38. Dle relevantní části § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *„[h]odnotící komise posoudí nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách a z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d). Nabídky, které tyto požadavky nesplňují, musí být vyřazeny.“* V souvislosti s tím bylo v § 76 odst. 6 zákon o veřejných zakázkách stanoveno, že *„[u]chazeče, jehož nabídka byla při posouzení nabídek hodnotící komisí vyřazena, vyloučí zadavatel bezodkladně z účasti v zadávacím řízení.“*
39. Přitom dle § 46 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *„[t]echnické podmínky formuluje zadavatel s využitím odkazu na tyto dokumenty podle uvedeného pořadí a) české technické normy přejímající evropské normy nebo jiné národní technické normy přejímající evropské normy, b) evropská technická schválení, c) obecné technické specifikace stanovené v souladu s postupem uznaným členskými státy Evropské unie a uveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie, d) mezinárodní normy, nebo e) jiné typy technických dokumentů než normy, vydané evropskými normalizačními orgány.“* Podle § 46 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách *„[n]ení-li možné technické podmínky formulovat podle odstavce 1, formuluje je zadavatel s využitím odkazu na a) české technické normy, b) stavební technická osvědčení, nebo c) národní technické podmínky vztahující se k navrhování, posuzování a provádění staveb a stavebních prací a použití výrobků.“* Přitom dle § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách platilo, že *„[j]estliže zadavatel stanoví technické podmínky s využitím odkazu na dokumenty podle odstavce 1 nebo 2, nesmí odmítnout nabídku z důvodu, že nabízené dodávky nebo služby nejsou*

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

v souladu s takto stanovenými podmínkami, pokud dodavatel prokáže, že nabízené dodávky či služby splňují rovnocenným způsobem požadavky vymezené takovými technickými podmínkami. Tuto skutečnost dodavatel prokáže ve své nabídce, a to zejména technickou dokumentací výrobce nebo zkušebním protokolem vydaným uznaným orgánem.“

40. Základ žalobcovy argumentace se zde opírá o tvrzení, že součástí jeho požadavku, jakožto zadavatele, na nabídku nebylo předložení certifikátu hasicího systému dle ČSN EN 16081 (tento požadavek nebyl v zadávací dokumentaci jednoznačně uveden a nebyl ani potvrzen prostřednictvím dodatečných informací, kdy žalobce v rámci odpovědi vyloučil předložení čestného prohlášení namísto certifikátu dle normy ČSN EN 16081).

41. S tímto žalobcovým názorem soud nesouhlasí. V požadavku na vybavení hyperbarické komory žalobce uvedl v zadávací dokumentaci, konkrétně v technické specifikaci, která tvoří přílohu č. 1 zadávací dokumentace, na straně 4:

„Hasicí systém „SPRAY FOG

V souladu s normou ČSN EN 16081 pro více místní přetlakové komory. Speciálně certifikovaný třetí stranou.“

42. Již z těchto formulací bylo možné dovodit logický závěr, že žalobce požaduje předložení certifikátu osvědčujícího soulad s předmětnou technickou normou. O tom svědčí žádost o dodatečnou informaci společnosti ZMF Medical dle § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách (*„Bude dostačující doložit k nabízenému hasicímu systému čestné prohlášení výrobce hasicího systému a výrobce hyperbarické komory o plné kompatibilitě obou zařízení v plném pracovním rozsahu tlaku – 3,0 ATA?“*), na kterou žalovaný reagoval informací ze dne 27. 4. 2015: *„Zadavatel trvá na předložení platného certifikátu pro hasicí systémy dle ČSN EN 16081 pro vícemístné přetlakové komory. Uchazeč může předložit i odpovídající certifikát vydaný zkušenými laboratoři v EU, který bude úředně přeložen do ČJ. Orgány požární inspekce vyžadují předložení tohoto certifikátu před zahájením provozu Hyperbarické komory.“*

43. V rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, Nejvyšší správní soud dospěl ke stanovisku (sice ve vztahu k § 52 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, nicméně zdejší soud je toho názoru, že tyto závěry lze i nadále uplatnit na obdobné ustanovení § 49 zákona o veřejných zakázkách), že dotčené ustanovení upravuje poskytování dodatečných informací k zadávací dokumentaci, přičemž tímto postupem nemůže být zadávací dokumentace měněna, ale mohou být toliko vysvětlovány nejasnosti, které by z jejího obsahu mohly vyplývat, či upřesňovány údaje v zadávací dokumentaci obsažené, které pro svoji nekonkrétnost brání řádnému zpracování nabídky; dané ustanovení tedy dopadá na situace, kdy přes sebevětší pečlivost věnovanou přípravě a zhotovení zadávací dokumentace se stane, že některé informace v ní obsažené působí nejasně či nedostatečně konkrétně. Pak se dle názoru Nejvyššího správního soudu může dodavatel, který si vyžádal zadávací dokumentaci, obrátit na zadavatele se žádostí o poskytnutí dodatečné informace, a zadavatel má povinnost tuto doplňující informaci poskytnout; žádost o poskytnutí dodatečných informací a poskytnuté informace musí směřovat výlučně k vyjasnění, upřesnění nebo konkretizaci údajů, které jsou již v zadávací dokumentaci obsažené. Není dle Nejvyššího správního soudu přípustné, *„aby zadavatel prostřednictvím poskytnutí dodatečných informací podle § 52 odst. 1 zákona v průběhu zadávacího řízení měnil konkrétní předmět veřejné zakázky nebo byl jen částečně modifikoval zadávací dokumentaci. Ustanovení Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.*

§ 52 cit. zákona proto pro případ takovéto změny, tedy nikoliv upřesnění, nelze použít, a proto i argumentace, že byla zachována lhůta v něm uvedená, musí být nutně shledána lichou“.

44. Krajský soud se domnívá, že dodatečnou informací vyžadovanou společností ZMF Medical skutečně došlo pouze k vyjasnění požadavku, který byl obsažen již v původní zadávací dokumentaci (viz její citovaná část) na předložení příslušného certifikátu. Tímto postupem nebyly tedy zadávací podmínky jakkoli měny či rozšiřovány, a pokud žalobce požadoval předložení zmíněného certifikátu, měl na tomto trvat. V tomto smyslu § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pojmá i odborná literatura (viz Jurčík, R. § 49 [Dodatečné informace k zadávacím podmínkám, prohlídka místa plnění]. In: Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 530), dle které, při výslovném respektování závěrů formulovaných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007-131, „[v] případě nejasností mohou dodavatelé předložit zadavateli písemnou žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám. Uvedené lze doporučit využít ve všech případech, kdy je cokoliv v zadávací dokumentaci nejasné. I za situace, že nejasnost se týká kvalifikace (zejména průkazu splnění některého ekonomického, finančního či technického kvalifikačního předpokladu), lze doporučit, aby tento institut byl použit. Lze doporučit dodavatelům, aby dodatečné dotazy vznášeli bezprostředně po zahájení zadávacího řízení“ (pozn.: zvýraznění doplněno). V tomto smyslu byla dodatečná informace součástí zadávacích podmínek dle § 17 písm. l) zákona o veřejných zakázkách.
45. Jak vyplývá ze samotné žaloby (bod 5.10.), sám žalobce certifikaci vyžadoval („V zadávací dokumentaci byl toliko stanoven požadavek na to, že hasící systém musí být certifikován, nikoliv však to, že certifikát musí být v nabídce předložen.“). Soud si sice uvědomuje celkový kontext argumentace žalobce, včetně odkazu na potřebu vstřícného přístupu k uchazečům, na druhou stranu za dané situace, kdy požadoval certifikaci hasícího systému, resp. požadavek na certifikaci lze ze zadávací dokumentace dovodit, měl být příslušný certifikát součástí nabídky uchazeče; v tomto ohledu se tedy soud ztotožňuje s názorem žalovaného. Tomuto závěru ostatně nasvědčuje i odborná literatura: „Ve fázi posouzení nabídek hodnotící komise posuzuje detaily nabídky jednotlivých uchazečů z hlediska naplnění zadávacích podmínek. Zkoumá na rozdíl od fáze otevírání obálek, kdy se kontroluje, zda jsou požadované dokumenty v nabídce přítomny, zda obsah těchto dokumentů obsažených v nabídce je v souladu se zadávacími podmínkami v zadávací dokumentaci či v oznámení zadávacího řízení“ (Jurčík, R. § 76 [Posouzení nabídek]. In: Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 701). Obecně tedy lze říci, že za situace, kdy nabídka požadavku týkajícímu se zadávacích podmínek nevyhovuje, hodnotící komise má nabídku takového uchazeče vyřadit a zadavatel jej vyloučit (§ 76 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách). S ohledem na okamžik, kdy bylo nutné certifikát předložit, resp. obecně prokázat splnění zadávacích podmínek požadovaných zadavatelem, je irrelevantní argumentace žalobce jinými případnými termíny, vyplývajících např. ze smlouvy se zadavatelem (také proto, že z textu dané smlouvy dle názoru soudu vyplývají povinnosti jdoucí nad rámec nebo stojící vedle požadavků plynoucích mj. z přílohy č. 1 zadávací dokumentace, a to jak z hlediska toho, že uchazeč předloží všechna „povolení, souhlasy, schválení, zkoušky atesty a ostatní náležitosti potřebné a/nebo obvyklé pro uvedení Předmětu smlouvy do řádného provozu“, tak z hlediska toho, kdy se tak stane; také řečeno jinak – s přihlédnutím k rozdílnému

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

„zacílení“ či smyslu daných smluvních ustanovení, bez jasné specifikace okamžiku předložení požadovaných podkladů ve vztahu k samotné nabídce, tak dle názoru soudu nemohlo dojít k derogaci zmíněného požadavku dle přílohy č. 1 zadávací dokumentace ve spojení s dodatečnou informací ze dne 27. 4. 2015 a povinnostmi vyplývajícími z § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) či z požadavků Hasičského záchranného sboru před uvedením hyperbarické komory do provozu – krajský soud se proto nebude k této argumentaci dále – nad rámec již uvedeného – podrobně vyjadřovat. Soud tedy shrnuje, že v daném případě nebyla splněna podmínka předložení certifikátu pro hasicí systém ve smyslu § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, přičemž zbývá vyhodnotit, zda takový nedostatek musel nutně vést k vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče.

46. K věci je třeba rovněž uvést, že předložení čestného prohlášení namísto předmětného certifikátu sám žalobce v dodatečné informaci ze dne 27. 4. 2015 vyloučil. Na věc také nelze žalobcem požadovaným způsobem aplikovat závěry vyplývající z rozhodnutí žalovaného sp. zn. S/200/2010. Soud zde sice nesouhlasí s názorem žalovaného, resp. předsedy Úřadu, že *„rozhodnutí pojednávalo o zcela opačné situaci, kdy zadavatel v zadávací dokumentaci neuvedl výslovný požadavek na doložení určitého osvědčení“* (bod 27. vyjádření k žalobě). Soud se naopak domnívá, že daným rozhodnutím žalobce argumentoval zcela případně, neboť i přes žalovaným konstatovanou odlišnost z tohoto rozhodnutí obecně vyplývají závěry zcela aplikovatelné na nynější případ. Nicméně v dané věci sp. zn. S200/2010, na rozdíl od případu řešeného nyní, nebyl před fází hodnocení nabídek požadavek na doložení technického průkazu upřesněn, a celková míra konkretizace daného požadavku byla jiná. Nyní naopak ze zadávací dokumentace a dodatečné informace bylo možné požadavek na předložení certifikátu jasně dovodit (nejedná se tedy o případ, kdy by příslušný požadavek v zadávací dokumentaci absentoval či byl nejasný). Krajský soud tak k dané námitce žalobce shrnuje, že odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu, které popsáním způsobem v obecné rovině odmítlo aplikovatelnost rozhodnutí ve věci sp. zn. S200/2010 na nynější případ nebylo správné, avšak ani žalobci nelze přisvědčit, že by argument případem sp. zn. S200/2010 měl vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného či předsedy Úřadu.
47. Krajský soud však spatřuje problematický moment v rozhodnutích žalovaného i předsedy Úřadu v tom, že se důsledně nezabývala otázkou toho, zda uchazeč ve smyslu § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách neprokázal, že nabízená dodávka splňuje rovnocenným způsobem, jako byl žalobcem požadovaný certifikát, požadavky vymezené zadávací dokumentací, potažmo se důkladně nezabýval tím, jak v daném směru postupoval žalobce.
48. V rozkladu proti rozhodnutí žalovaného žalobce výslovně namítal, že *„Úřad se ve svých úvahách vůbec nezabýval tím, zda vybraný uchazeč neprokázal splnění předmětného technického požadavku Zadavatele jiným způsobem než předložením certifikátu dle ČSN EN 16081“*, a to s odkazem na to, že je nesprávná interpretace žalovaného, že prokázání splnění požadavku vymezeného technickými podmínkami dle § 46 odst. 1 nebo 2 zákona o veřejných zakázkách jiným způsobem než předložením certifikátu dle příslušné technické normy není možné. Předseda Úřadu však ve svém rozhodnutí pouze lakonicky uvedl, že certifikátu rovnocenný *„dokument však vybraný uchazeč v nabídce nepředložil“* (bod 29. rozhodnutí předsedy Úřadu), kdy *„[z]a takový rovnocenný dokument [...] nelze považovat*

čestné prohlášení či deklaraci v nabídce, bez předložení příslušných dokumentů v nabídce, z kterých by bylo možné dovodit rovnocenné řešení technické podmínky“.

49. Ačkoli soud souhlasí se závěrem předsedy Úřadu, že „rovnocenným dokumentem“ nemohlo být „čestné prohlášení či deklarace v nabídce“, nemohl zároveň přehlédnout, že z obsahu správního spisu vyplývá, že vybraný uchazeč ke své nabídce přiložil rovněž potvrzení ze dne 2. 12. 2011 vydané společností Germanischer Lloyd týkající se provedení horkého testu hasicího systému podle normy prEN 16081/2010, resp. potvrzení ze dne 19. 6. 2008 vydané společností Türk Loydu týkající se provedení zkoušky hasicího systému. Soud nehodnotí, zda se skutečně jedná o rovnocenné prokázání souladu s požadavky zadávací dokumentace, které je ekvivalentní předmětnému certifikátu, neboť toto hodnocení byl nejpozději v rámci řešení rozkladových námitek povinen vyhodnotit předseda Úřadu. Jelikož však v jeho rozhodnutí chybí vypořádání se s danou otázkou, hodnotí v tomto směru soud rozhodnutí předsedy Úřadu jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publikovaný pod č. 1112/2007 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, dostupný na www.nssoud.cz).
50. Lze dodat, že problematikou tvrzené nedostatečnosti zmíněných dokumentů společností Germanischer Lloyd a Türk Loydu se věnovala ve své návrhu k žalovanému i osoba zúčastněná na řízení; ta ostatně učinila tyto výhrady i jádrem své argumentace prezentované soudu v nynějším řízení. Jak již však bylo řečeno, z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy Úřadu, resp. proto, že se problematikou těchto dokumentů nezabýval žalovaný, se věcně daným námitkám soud nemůže věnovat.
51. Krajský soud tedy spatřuje nedostatek rozhodnutí předsedy Úřadu v důvodu dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení je tedy předseda Úřadu (či žalovaný) povinen vypořádat se s námitkou žalobce, že vybraný uchazeč mohl splnit povinnost rovnocenným způsobem prokázat soulad nabídky se zadávací dokumentací ve smyslu § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách.
52. S ohledem na závěry konstatované v tomto rozsudku se soud blíže nezabývá ani argumentací žalobce týkající se toho, že postup žalovaného (resp. předsedy Úřadu) vede k výsledku rozpornému s účelem zákona o veřejných zakázkách, kdy je žalobce nucen k ne hospodárnému vynakládání veřejných prostředků. Těmito námitkami se případně bude muset předseda Úřadu (žalovaný) zabývat v dalším řízení.

V. Závěr a náklady řízení

53. Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí předsedy Úřadu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný (předseda Úřadu) právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se tak tedy bude třeba podrobně zabývat zejména tím, zda vybraný uchazeč neprokázal soulad své nabídky se zadávací dokumentací ve smyslu ustanovení § 46 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, resp. bude v tomto ohledu třeba se podrobně vypořádat s námitkami žalobce.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

55. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další písemní podání ve věci samé) a tři režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3 \times 100 \text{ Kč}$ a $3 \times 300 \text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
56. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. března 2018

JUDr. Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu